

въ историческите източници подъ различни имена*).

Нападението на аварскиятъ каганъ въ 626 г. на Цариградъ са свършило несполучно. Изъ сичко са види, че отъ тая несполука и отъ произлѣзлото послѣ това ослабване на аварското могъщество сж са възползувале бжлгарете, за да придобиятъ изново своята независимостъ. Така баремъ, спорѣдъ извѣстието на Никифора, послѣ вѣколко години, Кувратъ, предводителътъ на хуннохундурите, възстаналъ противъ аварете, изгонилъ ги изъ своята земя и заключилъ сжюзъ съ императоръ Ираклия. Тука можеме да са усѣтимъ, че и самото възстание противъ аварете не е произлѣзло безъ участието на византийската политика, която сѣкога са е старала да вжоружава единъ противъ други сжсѣдните варваре.

Да преминемъ сега до разказътъ на Теофана, на Никифора и на Анастасия за раздѣлението на бжлгарете и за тѣхното преселение отвѣдъ Дунавѣтъ, т. е. на онзи именно разказъ, на когото учените и до сега още основаватъ началната бжлгарска история**).

„Хунно-бжлгарете и котрагите — говори Теофанъ — най-напредъ сж обитале зѣди Евксинъ

*) Да си припомнимъ, че, спорѣдъ извѣстието на Лѣва Дякона и на Кедрина, тавроскитите (руссите), които сж воевали противъ Цимисхия въ Бжлгария, така сжщо сж имале съ себѣ си жени, и че мѣжду убитите твърде чѣсто сж са намирале и женски трупове.

**) Theophanis Chronographia. Ed. Bon. 545—550. Nicephori Patriarchae Breviarium. Ed. Bon. 38—40. Anastasii Bibliothecarii Historia Ecclesiastica. Ed. Bon. 179—182.